11.11.2021

Eduskunta
Valtiovarainvaliokunta
Verojaosto
000102 EDUSKUNTA

Hallituksen esitys eduskunnalle 188/2021 vp

Eduskunnan valtiovarainvaliokunnan verojaosto on pyytänyt valtiovarainministeriön lausuntoa hallituksen esitystä koskevista verojaostolle jätetyistä kirjallisista lausunnoista. Kirjallisen lausunnon ovat verojaostolle jättäneet Verohallinto, Elinkeinoelämän keskusliitto EK ry, Finanssiala ry, Finnwatch ry, Keskuskauppakamari, Suomen Ammattiliittojen Keskusjärjestö SAK ry, Suomen Asianajajaliitto, Suomen Kuntaliitto, Suomen Veroasiantuntijat ry, Suomen Yrittäjät ry, Veronmaksajain Keskusliitto ry, professori Marjaana Helminen, professori Reijo Knuutinen, professori Juha Lindgren, professori Pekka Nykänen ja yliopistonlehtori Katriina Pankakoski.

Lausunnot on toimitettu valtiovarainministeriölle. Valtiovarainministeriö esittää eduskunnalle lausuntonaan kirjallisissa lausunnoissa esille tuoduista seikoista seuraavaa:

Näyttövelvollisuudesta ja kuulemisesta

Joissakin lausunnoissa on kiinnitetty huomiota siihen, että ehdotettuja säännöksiä sovellettaessa näyttötaakan tulisi olla veroviranomaisella etenkin tilanteissa, joissa on kyse ehdotetusta 3 momentin mukaisesta sivuuttamisesta. Eräässä lausunnossa on esitetty, että verovelvollisen oikeusturvan takaamiseksi lakiin otettaisiin säännökset asiaa koskevasta hallinnollisesta menettelystä. Sen mukaan viranomaisen tulisi osoittaa siirtohinnoitteluoikaisun tarpeellisuus eli osoittaa verovelvollisen siirtohinnoitteluratkaisun virheellisyys. Eräässä toisessa lausunnossa tuodaan esiin vaara, jonka mukaan uusi tosiasiallisen sisällön käsite mahdollistaa subjektiivisen, tulkitsijasta riippuvan arvion. Koska verovelvollisen on tullut laatia siirtohinnoitteludokumentaatio markkinaehtoisen hinnoittelun tueksi, tulisi näyttövelvollisuus verovelvollisen dokumentaatiosta poikkeamiseksi olla Verohallinnolla. Muutamien lausuntojen mukaan verovelvollisella pitäisi olla mahdollisuus esittää vastanäyttöä ja selvyyden vuoksi tämä tulisi kirjata myös lakiin.

Eräissä lausunnoissa on myös esitetty, että sivuuttamisen osalta sanamuotoon voitaisiin lisätä maininta siitä, että markkinaehtoperiaatteesta poikkeamisen tulisi olla ilmeistä, jolloin verovelvollisen siirtohinnoittelua ei tulisi oikaista, ellei markkinaehtoperiaatteesta poikkeaminen ole ilmeistä. Eräässä lausunnossa on myös esitetty, että sivuuttamista koskevaa sääntöä on tulkittava suppeasti ja sen soveltamiskynnyksen on oltava erittäin korkea.

Valtiovarainministeriön lausunto

Lausunnoissa esitettyjen verovelvollisen oikeusturvaan liittyvien seikkojen osalta on huomattava, että verotusmenettelystä annetun lain (jäljempänä *verotusmenettelylaki*) 31 §:ää sovellettaessa, myös lakiesityksen voimaantulon jälkeen, on aina noudatettava verotusmenettelylain yleisiä menettelyllisiä periaatteita. Näin ollen siirtohinnoitteluoikaisusäännöksen soveltamisessa on otettava huomioon verotusmenettelylain säännökset liittyen muun muassa verotuksen tasapuolisuuteen (verotusmenettelylain 26 § 1 momentti), verovelvollisen kuulemiseen (verotusmenettelylain 26 § 3 momentti), asian selvittämiseen (verotusmenettelylain 26 §:n 4 momentti) ja asian tutkimiseen (verotusmenettelylain 26 § 6 momentti).

Verotusmenettelylain 26 § 6 momentti edellyttää asioiden huolellista tutkimista tavalla, joka asian laatu ja laajuus huomioon ottaen on perusteltua. Hyvää verotarkastustapaa koskeva Verohallinnon ohje[1] toteaa, että suoritetusta verotarkastuksesta laadittavassa verotarkastuskertomuksessa selvitettävien asioiden laajuus ja syvyys vaihtelevat asiasta ja verolajista riippuen. Ohjeessa on erityinen maininta siitä, että esimerkiksi siirtohinnoittelua koskeviin tarkastuskertomuksiin on sisällytettävä huolellinen analyysi seuraavista asioista etenkin silloin, jos tarkastuskertomuksessa on esitetty lisäyksiä verovelvollisen tuloon: a) etuyhteystransaktion tai -transaktioiden osapuolten toiminnot, varat ja riskit (toimintoanalyysi) keskeisiltä osin sekä b) markkinaehtoisen hinnan määrittäminen (vertailuanalyysi). Verotarkastuskertomukseen liitetään havaintoluettelot tili- tai valvontakausittain ja verolajeittain eriteltyinä sekä muut asiakirjat, jotka selventävät tarkastuskertomuksessa esitettyjä asioita. Myös OECD:n siirtohinnoitteluohjeissa korostetaan monessa kohdin asian huolellisen selvittämisen ja analyysin merkitystä.

[1] https://www.vero.fi/syventavat-vero-ohjeet/ohje-hakusivu/49204/hyva_verotarkastustap/

Tämä kaikki omalta osaltaan ohjaa Verohallinnon toimintaa. Edellä esiin tuodut seikat korostavat sitä, että siirtohinnoittelutapauksia ei ole tutkittu eikä uuden säännöksen voimaantulon myötäkään ole tarkoitus tutkia massamenettelyssä vaan nimenomaan tapauskohtaisesti. Verohallinnon on siten myös siirtohinnoitteluoikaisusäännökseen ehdotettujen muutosten soveltamisessa noudatettava huolellista ja tarkkaa asian selvittämistä yksittäistapauksissa.

Verotusmenettelylain 26 §:n 3 momentin mukaan jos verotusta toimitettaessa poiketaan olennaisesti verovelvollisen antamasta veroilmoituksesta tai jos viranomainen oikaisee verotusta verovelvollisen vahingoksi, verovelvolliselle on varattava tilaisuus tulla asiassa kuulluksi. Verovelvolliselle on tarvittaessa asetettava kohtuullinen määräaika vastineen tai muun selvityksen antamiseen. Pyydettäessä verovelvolliselta vastinetta tai muuta selvitystä mahdollisuuksien mukaan on mainittava, mistä seikoista selvitystä erityisesti tulisi esittää. Myös hyvää verotarkastustapaa koskevassa ohjeessa todetaan, että verotarkastuskertomuksen valmistuttua verovelvolliselle varataan tilaisuus tulla kuulluksi ennen verotuspäätösten tekemistä.

Verovelvollisella on mahdollisuus tuoda esiin näkemyksiään verotarkastuksen ohella myös muissa Verohallinnon menettelyissä. Esimerkiksi Verohallinnon ennakollisissa keskusteluissa, joiden tarkoituksena on parantaa verotuksen ennustettavuutta ja oikeusvarmuutta, verovelvollisella on mahdollisuus esittää, mitä verovelvollinen on tekemässä ja perusteet sille sekä kertoa oman näkemyksensä asian verotuksellisesta käsittelystä ja mahdollisista ongelmakohdista. Asian käsittely etenee vuorovaikutuksessa Verohallinnon kanssa. Tavoitteena on muun muassa löytää keskeiset verotukseen liittyvät kysymykset, havainnoida mahdolliset veroriskit ja tarvittaessa antaa verovelvolliselle ohjausta. Ennakollisissa keskusteluissa voidaan käsitellä myös siirtohinnoitteluun liittyviä kysymyksiä.

Yleiset menettelysäännökset soveltuvat kattavasti erilaisiin tilanteisiin. Valtiovarainministeriö katsoo siten, että verovelvollisten oikeusturva siirtohinnoitteluoikaisuissakin tulee turvatuksi verotusmenettelyssä noudatettavien yleisten prosessuaalisten velvoitteiden nojalla.

Lisäksi valtiovarainministeriö korostaa, että ehdotetun sääntelyn on tarkoitus antaa entistä tarkempaa ohjeistusta siitä, milloin Verohallinto voi oikaista verotusta. Ehdotettu 2 momentti sisältää maininnan siitä, millä perusteilla siirtohinnoitteluoikaisua koskevan analyysin yhteydessä etuyhteysliiketoimi määritetään sen tosiallisen sisällön mukaisesti. Ehdotettu 3 momentti sisältää edellytykset, joiden nojalla poik-

keuksellisissa tilanteissa etuyhteysliiketoimi voidaan sivuuttaa. Verohallinto on sidottu arvioimaan asiaa aina markkinaehtoperiaatteen mukaisesti. Joissakin lausunnoissa on viitattu myös esimerkiksi vaatimukseen siitä, että esitetyn 3 momentin sivuuttamista koskevan säännöksen soveltamisen olisi oltava ilmeistä. Valtiovarainministeriön käsityksen mukaan ”ilmeistä”-termin sisältöön sisältyisi huomattavaa tulkinnanvaraisuutta. On otettava huomioon, että esitetyn 3 momentin mukaan sivuuttaminen voitaisiin tehdä ainoastaan, jos määritetty liiketoimi olisi taloudellisesti järjetön eikä sille voitaisi löytää markkinaehtoista hintaa, kun otetaan huomioon kunkin osapuolen näkökulma ja realistiset vaihtoehdot päätöksentekohetkellä. Valtiovarainministeriö korostaa, että esitetyn 3 momentin soveltamiselle asetetut edellytykset korottavat soveltamiskynnystä ja omalta osaltaan osoittavat soveltamisen poikkeuksellisuutta. Kuten yllä todettu, niin 3 momentin sivuuttamisen kuin koko siirtohinnoitteluoikaisusäännöksen soveltamisen on tapahduttava markkinaehtoperiaatteen mukaisessa viitekehyksessä. OECD-ohjeiden mukaiset aineelliset soveltamisedellytykset asettavat valtiovarainministeriön käsityksen mukaan Verohallinnon toiminnalle rajoituksia tehokkaammin kuin sellaiset yleisemmän tason edellytykset, joita lausunnoissa on tuotu esiin.

Kuten yllä on todettu, valtiovarainministeriö katsoo, että verovelvollisten oikeusturva taataan uudistettua siirtohinnoitteluoikaisusäännöstä sovellettaessa verotusmenettelyssä noudatettavien yleisten prosessuaalisten velvoitteiden nojalla sekä ehdotettujen aineellisten soveltamisedellytysten perusteella.

<u>Liiketoimen määrittämisen ja sivuuttamisen edellytyksistä</u>

Joissakin lausunnoissa on esitetty, että pitäisi noudattaa niin sanottua vähimmän puuttumisen periaatetta. Sen mukaan markkinaehtoisista vaihtoehdoista tulisi valita se, mikä vähiten eroaa verovelvollisen omista siirtohinnoitteluratkaisuista. Erään lausunnon mukaan periaate todetaan nimenomaisesti esitetyssä 3 momentissa ja samaa periaatetta olisi noudatettava myös 2 momenttia sovellettaessa. Kyseisen lausunnon mukaan esityksen perusteluissa tulisi tuoda selvästi esille, että mahdollinen siirtohinnoitteluoikaisu on tehtävä verovelvollisen valintoja kunnioittaen ja käsillä olevista markkinaehtoisista vaihtoehdoista tulisi valita se, mikä on lähinnä verovelvollisen itse määrittämää liiketoimea.

Joissakin lausunnoissa on lisäksi tuotu esiin, että esityksestä ei ilmene yksiselitteisesti, että liiketoimien määrittäminen ei missään tapauksessa voi mahdollistaa toteutetun oikeustoimen korvaamista toisella, fiktiivisellä oikeustoimella, jota ei ole koskaan toteutettu. Uuden sääntelyn riskinä lausunnoissa pidetään myös sitä, että

uudet VML 31 §:n 2 ja 3 momentit antaisivat veroviranomaisille pontta liiketaloudellisten ratkaisujen kyseenalaistamiseen pelkällä veroviranomaisen paremmalla käsityksellä ja OECD:n ohjeiden kieltämän jälkiviisauden (hindsight) perusteella. Erään lausunnon mukaan Suomessa toimivilla konserneilla tulee säilyä sopimusvapaus ja oikeus valita tilanteeseen parhaiten sopiva toimintamalli.

Joissakin lausunnoissa on esitetty, että liiketoimen 2 momentin mukaisen määrittämisen ja liiketoimen 3 momentin mukaisen sivuuttamisen välinen rajanveto on epäselvä. Eräässä lausunnossa on todettu, että liiketoimien uudelleenluonnehdinta tapahtuisi todennäköisesti lähes aina 2 momentin mukaisena liiketoimen määrittämisenä, koska poikkeuksellista liiketoimen sivuuttamista ei juurikaan sovellettaisi käytännössä. Eräässä toisessa lausunnossa sen sijaan arvioidaan, että liiketoimen sivuuttamisen soveltamiskynnys on kokonaisverotuottovaikutuksien perusteella alhainen.

Valtiovarainministeriön lausunto

Lausunnossa esitetyn liiketoimen vähimmän puuttumisen osalta valtiovarainministeriö toteaa, että liiketoimen määrittämisessä on kyse siitä, että verotuksen pohjaksi selvitettäisiin verovelvollisen liiketoimi sen tosiasiallisen sisällön mukaisesti. Yksittäisessä tapauksessa ei siten tehtäisi harkintaa siitä, kuinka paljon (tai vähän) verovelvollisen toteuttamasta liiketoimesta poikettaisiin, koska kyse olisi sen selvittämisestä, mistä verovelvollisen liiketoimessa tosiasiassa on kyse. Liiketoimi määritettäisiin sen tosiasiallisen sisällön mukaisesti. Kyse ei siten olisi verovelvollisen toteuttamasta liiketoimesta poikkeamisesta. Lisäksi on hyvä huomata, että kuten esitetystä 2 momentista ilmenee, verovelvollisen sopimus ei olisi ainoa seikka, jota tarkasteltaisiin. Olisi tunnistettava asiaankuuluvat kaupalliset tai rahoituksselliset suhteet ja näihin suhteisiin vaikuttavat taloudellisesti olennaiset erityispiirteet, joita ovat sopimusehdot, osapuolten toiminnot, varat ja riskit, siirretyn omaisuuden tai tarjotun palvelun ominaispiirteet, osapuolten ja markkinoiden taloudelliset olosuhteet sekä osapuolten liiketoimintastrategiat. Edellä esitetyillä perusteilla valtiovarainministeriö katsoo, että lausunnossa esitetty vähimmän puuttumisen periaate ei sovellu yhteen 2 momentin sisällön tarkoituksen kanssa. Lisäksi on hyvä huomata, että se, että Verohallinto soveltaa 2 momenttia, saattaa yksittäistapauksessa merkitä esimerkiksi vain sitä, että jokin yksittäinen liiketoimen ehto määritetään osapuolten tosiasiallisen käyttäytymisen perusteella eri sisältöiseksi kuin miten ehto on kirjattu osapuolten väliseen sopimukseen.

Valtiovarainministeriö toteaa lisäksi, että 2 momentin määrittämisessä ei ole kyse lausunnossa esiintuodusta liiketoimen uudelleenluonnehdinnasta. Säännöksen

soveltamisessa ei myöskään päädytä tilanteeseen, jossa markkinaehtoperiaatteen soveltamisen pohjaksi otettaisiin fiktiivinen oikeustoimi. Liiketoimi määritetään 2 momentin nojalla sen tosiasiallisen sisällön mukaisena. Säännöksessä ilmaistaan selkeästi ne elementit, joiden perusteella kyseistä arviota tehdään sekä se, että arvio perustuu markkinaehtoperiaatteeseen. Se, että 2 momentin nojalla määritetty liiketoimi poikkeaa esimerkiksi verovelvollisen sopimuksesta tai siitä, miten verovelvollinen sen itse on määrittänyt, ei tarkoita sitä, että verovelvollisen liiketoimi olisi sivuutettu tai korvattu jollakin toisella. Kyse on 2 momentin nojalla tehdystä, tosiasioihin ja taloudelliseen sisältöön perustuvan analyysin johtopäätöksestä. Liiketoimen määrittämisessä on nimenomaan kyse liiketoimen tosiasiallisen sisällön selvittämisestä, jonka osana selvitetään myös se, miten osapuolet ovat tosiasiassa käyttäytyneet ja siten toiminnallaan toteuttaneet liiketoimen tietynlaisena. Näin ollen liiketoimen määrittämisessä on kyse toteutetun liiketoimen selvittämisestä. Ehdotettu sääntely ei muuta olemassa olevaa tilannetta, jossa siirtohinnoittelusäännösten näkökulmasta verotuksessa keskeistä on toimia markkinaehtoperiaatteen puitteissa.

Liiketoimen sivuuttaminen 3 momentin nojalla puolestaan merkitsisi, että ehdotetun 2 momentin mukaisesti määritetty liiketoimi, jota taloudellisesti järkevät riippumattomat osapuolet eivät vastaavissa olosuhteissa tekisi ja jolle ei voitaisi vahvistaa markkinaehtoista hintaa ottaen huomioon kunkin osapuolen näkökulma ja realistiset vaihtoehdot päätöksentekohetkellä, voitaisiin sivuuttaa. Tarvittaessa sivuutettu liiketoimi voitaisiin korvata toisella, etuyhteysosapuolten toteuttaman liiketoimen kanssa mahdollisimman samankaltaisella liiketoimella. Korvaavaan liiketoimen, samoin kuin koko 3 momentin sivuuttamista koskevan sääntelyn, osalta on toimittava markkinaehtoperiaatteen mukaisesti.

Liiketoimen sivuuttamista koskevan säännöksen soveltamisen korkea kynnys ilmenee säännöksessä olevalla maininnalla siitä, että sitä sovellettaisiin vain poikkeuksellisissa olosuhteissa. Maininnalla havainnollistettaisiin, että kyse on harvinaisista tapauksista. Kyse ei olisi lisäperusteesta, vaan poikkeuksellisuutta arvioitaisiin säännöksen aineellisista soveltamisedellytyksistä käsin. Ensin Verohallinnon pitäisi pyrkiä kaikin mahdollisin keinoin vahvistamaan etuyhteydessä olevien osapuolten väliselle, 2 momentin mukaisesti määritetylle liiketoimelle markkinaehtoinen hinta. Soveltamiskynnystä korottavat ja soveltamisen poikkeuksellisuutta osoittavat omalta osaltaan myös säännöksessä asetetut muut edellytykset. Liiketoimen taloudellinen järjettömyys ja se, ettei liiketoimelle voitaisi vahvistaa markkinaehtoperiaatteen mukaista hintaa, osoittavat siten jo itsessään, että säännös tulee sovellettavaksi ainoastaan poikkeuksellisissa olosuhteissa.

Esityksen vaikutuksista

Joissakin lausunnoissa on tuotu esiin, että ehdotetun muutoksen myötä yritysten toimintaympäristön oikeudellinen epävarmuus kasvaa. Tällä arvioidaan olevan vaikutuksia yritysten sijoittautumispäätöksiin. Eräässä lausunnossa todetaan, että esitetty lainsäädäntö näyttäytyy poikkeuksellisena kansainvälisestä näkökulmasta arvioituna. Lausunnon mukaan ohjeisiin vuonna 2015 lisättyjä käsitteisiin liittyviä säännöksiä ei ole vielä edes ehditty soveltaa suurimmassa osassa valtioita.

Valtiovarainministeriön lausunto

Oikeuskäytäntö on Suomessa rajannut malliverosopimuksen 9 artiklaan ja OECD:n siirtohinnoitteluohjeisiin nähden sitä, miten voimassa olevaa siirtohinnoitteluoikaisusäännöstä voidaan soveltaa. Ehdotetuilla muutoksilla on tarkoitus varmistaa, että kansallista siirtohinnoitteluoikaisusäännöstä voidaan soveltaa samassa laajuudessa kuin mitä Suomen tekemien verosopimusten siirtohinnoittelua koskevien määräysten sisältö ja OECD:n siirtohinnoitteluohjeiden laajuus ovat. Esityksellä mahdollistetaan Verohallinnolle ainoastaan yhtä laajat oikeudet siirtohinnoitteluoikaisujen tekemiseen kuin mitä useissa muissa valtioissa veroviranomaisilla on.

Ehdotettu sääntely on tarkasti sidottu OECD:n siirtohinnoitteluohjeisiin. Niillä on merkitystä myös muissa valtioissa tulkintaa ohjaavana kansainvälisenä standardina, jolloin on myös yritysten etu, että Suomen kansallinen lainsäädäntö vastaa sisällöltään kansainvälisesti noudatettuja standardeja. Kansainvälisesti yhdenmukainen markkinaehtoperiaatteen tulkintakäytäntö on siis myös verovelvollisen edun mukaista, koska erilaisten kansallisten tulkintojen olemassaolo edellyttäisi rajat ylittävissä tilanteissa erityisiä maakohtaisia selvityksiä ja aiheuttaisi mahdollisesti kaksinkertaista verotusta.

Lisäksi on hyvä huomata, että valtiovarainministeriön tekemän kansainvälisen vertailun perusteella voidaan todeta muun ohella, että useissa muissa valtioissa BEPS-projektin myötä OECD:n siirtohinnoitteluohjeisiin tehdyt muutokset liiketoimen määrittämiseen ja liiketoimen sivuuttamiseen liittyen tulkitaan sellaisiksi selventäviksi täsmennyksiksi, joita on voitu soveltaa jo ohjeversion julkaisua edeltäviin vuosiin. Näin ollen, vaikka muutokset on lisätty vuoden 2017 OECD:n siirtohinnoitteluohjeisiin, käytännössä niitä voidaan useissa maissa soveltaa markkinaehtoperiaatteen tulkinnassa vuotta 2017 edeltäviin verovuosiin.

Voimaantulosta

Joissakin lausunnoissa on esitetty, että ehdotettuja säännöksiä tulisi soveltaa ainoastaan etuyhteysliiketoimiin, jotka on tehty lain voimaantulon jälkeen. Muutamassa lausunnossa asiaa perustellaan nostamalla esiin se, että sovellettaessa säännöksiä vuoden 2022 alusta lähtien jo aiemmin toteutettuihin liiketoimiin, yrityksillä ei olisi ajallisesti mitään mahdollisuutta selvittää uuden sääntelyn soveltamista yrityksen etuyhteysliiketoimiin ennakollisessa menettelyssä. Yhdessä lausunnossa esitettiin voimaantulon siirtoa vuodella eteenpäin.

Valtiovarainministeriön lausunto

Valtiovarainministeriö korostaa ensinnäkin, että yrityksellä on mahdollista joustavasti hakeutua siirtohinnoittelun ennakkosopimusta (APA) koskevaan menettelyyn, jos verosopimusvaltioiden välillä on tarve ratkaista tulkinnallisia, kansainvälistä toimintaa harjoittavan konsernin sisäisiä liiketoimia koskevia siirtohinnoittelukysymyksiä. Hakemuksen tekemiselle ei ole laissa säädettyä määräaikaa Suomessa, mutta se tulisi tehdä mahdollisimman varhaisessa vaiheessa ja käytännössä hakemus voidaan tehdä kattamaan useamman vuoden siirtohinnoittelukysymyksiä. Kansainvälinen käytäntö on, että esimerkiksi verovuotta 2022 koskevan APA-hakemuksen voi tehdä vuoden 2022 aikana. Useissa valtioissa on myös Suomen käytännön mukaisesti mahdollista ulottaa vuonna 2023 tai myöhemmin tehty APA-hakemus koskemaan takautuvasti verovuotta 2022. Yrityksillä olisi näin ollen lain voimaantulon jälkeenkin mahdollisuus tehdä APA-hakemus ehdotettuja säännösmuutoksia ja ehdotettua ensimmäistä sovellettavaa verovuotta koskien. Korostettakoon, että valtioiden välinen APA-sopimus sitoo valtioiden verohallintoja kaikkien sopimusvuosien osalta, vaikka APA-sopimus tehtäisiin hakemusvuotta myöhemmin. Lisäksi yritykset voivat tarvittaessa pyytää Verohallinnolta ennakollista keskustelua, jos yrityksellä on sen toimintaan tai siirtohinnoittelun muutoksiin liittyviä verotuskysymyksiä. Yritys voi oikaista saamansa ohjauksen perusteella etuyhteydessä tehdyn liiketoimen hinnoittelun kirjanpitoonsa tilikauden aikana, koska useimmissa valtioissa on mahdollista tehdä tai jopa edellytetään tehtävän niin sanottuja vuoden lopun oikaisuja siirtohinnoitteluun. Yrityksillä on näistä syistä käytettävissään monipuolisia menettelyjä, joilla yritys saa halutessaan oikeusvarmuutta siirtohinnoittelukysymyksiinsä.

Valtiovarainministeriö toteaa lisäksi, että etuyhteysliiketoimissa voi ajallisesti olla kyse pitkäkestoisista järjestelyistä ja sopimuksista. Lausunnoissa ehdotetun kaltainen voimaantulosäännös voisi johtaa monimuotoisiin tulkinnallisiin rajanvetotilatei-

siin siitä, milloin jokin liiketoimi on tehty ja milloin uutta sääntelyä siten sovellettaisiin. Valtiovarainministeriö korostaa, että ehdotettua 2 momentin mukaista määrittämistä ja 3 momentin sivuuttamista voitaisiin soveltaa vain 1.1.2022 tai sen jälkeen alkaneisiin verovuosiin.

Osastopäällikkö, ylijohtaja Terhi Järvikare

Neuvotteleva virkamies Leena Aine